

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: De nordiske Naturforskere. (Juli 1860)

Citation: Ploug, Carl: "De nordiske Naturforskere. (Juli 1860)", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 328. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid86554/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

En Kjerne, som gi'r rent og kraftigt Brød
For mangen Slægt, der endnu ej er fød!
Hermed Farvel!
Velgang og Held
Og Sundhed over hele Norden!

De nordiske Naturforskere.

(Juli 1866)

Det er engang Naturoens Lov,
At Alt, som lever, ej skal vare:
Den gulner snart, den grønne Skov,
Snart tier Luftens Sangerskare;
Men røres Aand i Livets Færd,
Da er den Evigheden værd,
Og Fremtidsspirer i sig bær,
Som voxe frem i nye Former.

Se, dette Samlivs Sommerlands
Sig snart bag Horizonten fjæler,
Og gjennem Glædens Vedbendkrands
En Afskedstaare alt sig stjæler;
Men kom vi hid i Sandheds Hverv
Og offred hver sin Kundskabsskærv,
En kun sit Korn, men Æn sin Kærv,
Saa kom vi ej forgjæves sammen.

Og enten vi skal atter ses,
Hvad heller vi skal Forfald melde,
Saa skal forvist fra denne Kreds
Et Fremtidsliv engang udvælde:
En fælles Stræben, fælles Krig
Mod Løgn og Dumhed, Falsk og Svig,
En fælles Sejr, en Høst saa rig,
Som vore Øjne ej kan maale.

Og de, som fjernt fra os end staa,
Fordi vor Idræt ej de fatte,
For dem skal Sandheds Lys opgaa,
Og de faa Lod i Aandens Skatte;
Og de skal følge i vort Spor
Og bygge sig et fælles Nord,
Hvor Broderenheden bo'r
I Ly af Videnskabens Tempel!

Danmark.

I.

Mit Fædreland, hvor er du smukt,
Midt i de sølvblaa Vande,
Med Favnen fuld af gylden Frugt
Og Bøgekrands om Pande,
Med Sagaskrift og Skjaldesang
Om gamle store Minder,
Med Sprogets milde, bløde Klang
Og milde, bløde Kvinder!

Men mild og blød, som Landet selv,
Som Himlen og som Jorden,
Som Sprogets Fald og Kvindens Sjæl,
Den danske Mand er vorden;
Med uforskyldte Byrders Vægt
Han uden Harm vil skride,
Og heller end at handle kjækt,
Han vil taalmodig lide.

Han holder mest af Ro og Mag
Og helst med Løpe farer;
Han hylder nok den gode Sag,
Men lunkent den forsvarer;